

Samain 2009-
2º premio do 1º ciclo do concurso “ Relatos de terror”

Amor prohibido

Esta fermosa anque triste historia de amor ocorreu hai moitos anos, nunha pequena vila de Transilvania.

Alexandra, unha rapaza de dezanove anos, vivía cunhas amigas nun piso, que aínda que non era moi grande, era acolledor. Alexandra estudaba latín, porque lle gustaba descifrar mensaxes ocultas en manuscritas; pero o que de verdade lle gustaba eran as lendas e supersticións que escoitaba sobre lugares da zona. Un día falando do castelo antigo que estaba no “ bosque negro”, ao que lle chamaban así debido as árbores tan grandes que había, estaba moi escuro, case parecía noite, a Alexandra entroulle curiosidade por aquel lugar tan maravilloso. Ese día non puido ir porque era noite. Ao seguinte día, pediulle indicacións a unha muller anciá que vivía cerca do bosque, pero esta advertiulle que non fose ao castelo porque se dicía que a alma do herdeiro da fortuna da familia Belles, Adam, vagaba por ela. Adam fora asesinado polo seu tío o día que cumprira vinteún anos, o día en que herdaría o que seus pais lle deixaran antes de morrer. Seu tío, era moi avaricioso e non quería que Adam o herdase todo, así que decidiu botarlle veneno de “araña letal”, que se chamaba así porque ao minuto de que o veneno penetre por todo o corpo, empézanse a paralizar os órganos ata que se para por completo o corazón. O tío pensou que xa morrera, de feito era así, pero a súa alma seguía no castelo.

Alexandra adentrouse no bosque e pronto atopou o castelo. Abriu a gran porta e entrou. Adam, escoitou como se abría a porta e foi ver quen ousaba corromper a súa soidade. Ao ver a Alexandra detívose en seco, non esperaba ver a alguén coma ela ; tan guapa e cos ollos máis bonitos que el vira nunca... Namourouse perdidamente dela. Ela, nin sequera podía velo. Adam non se mostraba porque non quería asustala.

Alexandra comezou a mirar polo castelo para ver se podía descubrir algo. Foi mirando polas habitacións pero non atopou nada intseresante e empezaba a anoitecer, asi que tería que regresar para o seguinte día.

Adam pensou nela, e en como facer para falar con ela sen asustala. Pensou que se lle deixaba unha mensaxe, explicándolle o que acontecera había dez décadas, para que empezara a comprender a súa situación e non se asustase ao velo. Cando chegou o seguinte día, deixoulle a mensaxe na entrada para que a vise. Na mensaxe dicía :*“ Hai moitos anos neste castelo ocorreu unha traxedia, mataron ó herdeiro da fortuna da familia Belles, o que morreu fun eu, Adam Belles, por favor, non te asustes, non sei moi ben por que pero a miña alma vaga por este castelo dende hai cen anos”*

Ao rematar de ler a carta, Alexandro dixo:

- Móstrate, non me vou asustar.

Nese momento Adam mostrouse. Cando ela lle falou, Adam notou algo que xamais sentira, sería o amor?

Ela viu en Adam algo que fixo que se namorase del.

Ese día quedou toda a noite no castelo falando con Adam. As amigas que vivían con ela no piso, preocupáronse por ela e foron buscala ao castelo.

Cando chegaron alí, vírona falando soa, ela díxolles que se namorara dun rapaz chamado Adam, e que estaba a carón dela pero que as amigas non o podían ver. Cando lle dixeron que tiña que volver a casa ela negouse. Ela seguíalles falando de Adam e as amigas, como non podían velo pensaron que se volvera tola. Chamaron á clínica psiquiátrica para que a levasen. Ela resistiu canto puido e Adam intentaba axudarlle pero non puido facer nada; colleron a Alexandra e levárona para unha habitación branca e solitaria, unha cela. Ela estaba moi angustiada, pero aínda podía escoitar as cancións de amor que Adam lle cantara, e bailaba soa na súa cela. Ela xa non quería vivir, quería morrer para poder estar co amor da súa vida. Intentou acabar coa súa vida pero non puido, a camisa de forza que lle puxeran non permitía que se movera. Chegara o día do samáin, día de defuntos. Cada cen anos, nese día, cumpriáanse os desexos máis profundos da xente.

Alexandra desexaba con todas as súas forzas estar con Adam para sempre. De repente, viuse a si mesma no chan, o que viu en realidade era seu corpo sen vida.

Como agora era unha pantasma podía ir con Adam e ser feliz por fin. Cando chegou ao castelo, comezou a chamar a Adam, este case sen podelo crer foina abrazar.

Viviron xuntos e felices para sempre.

O castelo xa non existe, foi derrubado, pero din por aí que Alexandra e Adam seguen ali, no mesmo lugar, tan namorados coma o primeiro día

Jennifer Torres Mira

2º B